

Horváth Viktor

A gyónás

[...]

Éjfélkor a László gvárdián fogta a hatalmas kardját, intett Zsongornak, hogy szítsa fel az udvar közepén a tüzet, aztán Grittivel felébresztették az embereiket. Én vártam az utolsó pilanatig, aztán odamentem hozzá.

— Mit akarsz, fiam? Te csak reggel indulsz, jobb, ha alszol még.

— Apám, hadi vállalkozásba megyek, lehet, hogy meghalok. Gyóntass meg, hogy tisztán állhassak Alláh elé! Tudom, hogy nem utasíthatasz vissza!

A László szerzetes égnek emelte a kezét.

— Az Isten áldjon meg, pogány kölke! Hát most jut az eszedbe? Mikor éppen indulnék?! Na gyere, de gyorsan! — és odaszólt Grittinek: — Utolérlek benneteket.

Azon nem csodálkozott, hogy a keresztények barbár szokása szerint be akarom neki vallani a vétkeimet, mert az emberei közül a moszlimok gyakran gyóntak nála. Látták, hogy a keresztények milyen lelkesen beszélnek a bűnökről, és hogy mennyire megkönnyebbülnek tőle, hát ők is rákaptak a gyónásra, a László pedig nem ellenkezett. Az egyháza parancsa miatt is segítenie kellett nekik, és azt is tudni akarta, hogy mi mindent művelnek és mi mindent gondolnak az emberei. Gyónás után aztán feloldozta őket, jóvátételnek pedig olyan cselekedeteket és imákat rótt ki, amit a muzulmánok megtehetnek és elimádkozhatnak.

Bevitt a palotába, leültetett a nagyteremben, az asztalra dobta a kardját, hogy csak úgy döngött, mellékönyökölt, és gyorsan beszélni kezdett.

— Az Atya, a Fiú... ej no, ez most nem kell! Felkészültél-e a szent gyónásra, lelkiismeretedet megvizsgáltad-e, számbavetted-e elkövetett bűneidet?

— Mi az a lelkiismeret?

— Az... Ezt majd később elmondom. Mikor gyóntál utoljára, te gazfickó?

— Még soha nem gyóntam.

— Hát persze, hogy nem, te pogány! De azért tudod, hogy épp úgy be kell tartanod a zsidók Tórájából a Tízparancsolatot és a Jézus Krisztus Evangéliumát, mint a keresztényeknek, mert azt a Korán is elismeri. Ha abból valamit nem tartasz be, az bűn. Ej, a hétszentségit, nem sok különbség van közöttünk, hát mondd gyorsan azokat a bűnöket, mert sietek!

— Paráználkodtam.

— Kivel, mikor, hányszor és hol?

— Hát először is a Maryam anyácskával, mikor megtaláltam a rettenetes festményeket.

— A festménnyel? A szentképpel?

— Igen, a kép előtt.

— Az nem paráznaság, hanem onanizálás, te metéltfaszú török! Ó, Istenem! Undorító!

— De hiszen nem a ti festőitek csinálták azt a képet olyanra, mint a valóságos? Hogy az embernek felágaskodik tőle a...

— Ki ne mondd, te sátánfajzat! Megbántad azt a borzalmat?

— Nem volt borzalmas. Jót tett nekem. Ferruh aga is segített. Azóta tudok pontosan célozni az íjjal.

— Ha nem bánod meg, a Gyehennában fogsz lobogva forró vizet és gennyes váladékot inni, ahogy a Korán is mondja. Mi van még?

— Paráználkodtam nőekkel és egyszer egy fiúval is. De az nem volt olyan jó, mert szőrös volt és nagycsontú. Először Halíma, a dajkám, aztán...

— Isten óvjon tőle, hogy ezt mind végighallgassam!

Megbántad őket?

— Csak azokat, amik nem sikerültek. Vagy amikor a bolgár rózsakertész anyja hetekig nem hagyott nyugtot nekem, miután először meghágtam. Akkor sokáig nem mertem kimenni a bazárba, nehogy meglásson és rám akaszkodjon. Azt nagyon megbántam. A müezzín fiát is megbántam. Azt is, amikor a cigány kardkóvács gatyában az utcára kergetett a lánya miatt. De például az Olasz Mihály felesége, a Veronika, az csodálatos. Ott tudtam meg, milyen valakit sorozatban boldoggá tenni. Vagy együtt a mézeskalácsos és a szappanfőző felesége, atyám, azok a szájukba veszik a...

— Mit mondtál? Kicsodának a felesége?

— ...Az Olasz Mihály. A faktor. A velencei kereskedők ügyvivője. De nekem vele nincs dolgom, hanem...

— Te átkozott kurafi! — a László pap felpattant, kirántotta a kardját, és lecsapott vele, hogy csak úgy repült a forgács a padból a helyemen, ahonnan félreugrottam. — Most meghalsz, disznóteremtete!

Mikor kinéztem az asztal alól, megint odavágott, hogy félarasnyi darab hasadt ki a tölgyfaasztalból. Lehajolt, hogy benézzen az asztal alá, akkor én kimásztam a túloldalra, László böggve kergetett az asztal körül, amíg el nem fújtam a gyertyát.

— De hát... László baba, kérlek — lehajoltam, mert éreztem, hogy a sötétben lendíti felém a pengét, a hangom irányába —, kérlek, bocsáss meg, ne haragudj rám, nagyon nehéz megbánni azt, ami jó. Hogyan bánjam meg, hogy a Veronika asszony hússzor sikoltozott egymás után, mert neki is jó volt!

— Azt majd az ő dolga lesz megbánni, te erkölcstelen hímrinyó! — nagyot puffant a földön, elbotlott valamiben. Még dühösen kiabált rám, aztán lassan lecsillapodott.

De még sokáig reszketett a hangja. Nagyon felzaklatták őt a bűneim. Akkor gondoltam rá először, hogy lám, a mohamedán papok nem tesznek szüzességi fogadalmat, de nem is aggódnak ilyen élenken a híveik miatt.

— Többet oda ne merészelj menni az Olasz Mihály házához! Gyűjtsd meg a gyertyát! Halljam, mi van még! A többi bűnöd! — lihegte László szerzetes.

— De miért pont az Olasz Mihály házához ne?

— Mert a vóm. Ha meghallom, megöllek!

— Vöd? Neked nem lehet vöd, te keresztény pap vagy.

— Az. Az vagyok. Ehhez neked semmi közöd. Mi van még? A bűnök!

— Öltem.

— Tudom. Megbántad?

— Hát... Te meg szoktad bánni?

— Mi van még?

— Raboltam is. Hazudtam, csaltam, részegeskedtem, falánk voltam, irigy, indulatos és kapzsi voltam...

— Elég! Megbántad őket?

— Igen... a részegséget igen, mert az nagyon rossz volt. De a kapzsiságot nem tudom megbánni, mert nagyon akarom a

Dervis bég és az Antónió kincsét. Én mindenféle kincset nagyon akarok. De a nőket már nem annyira akarom, amióta együtt szöktem azzal a Máriával, akit Szudabé meg akar ölni. Csak őt akarom. Azt a magyar leányt. Atyám, vele álmodok, nappal pedig képzelődöm róla.

— Ha nem bántad meg őket, akkor én most mit csináljak veled, Ísza? Na, ide hallgass! Feloldozlak téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében...

— Nálunk nincs Fiú, László baba! Jézus próféta nem Alláh fia. Az 5. szúra 116. versében meg is kérdezi tőle Alláh:

Jézus, Maryam fia! Mondtad-e valaha a földön azt az embereknek: „Engem s anyámat istenné tehetek”? És erre Jézus így felel: „Magasztaltassál, Istenem! Azt én nem mondhatom, amihez nincs jogom!”

És a harmadik szúra 18. versében? Ez a legszebb!

Alláh maga tanúskodik, hogy más isten nem léte...

— Elég legyen! Feloldozlak téged az Atya... Feloldozlak téged a Szentlélek nevében. Az nálatok is van. Az istenünk úgyis ugyanaz. Én azt hiszem... Lehet, hogy amíg nem bánsz meg valamit, addig az neked nem is bűn. Isten nem egyformán mér bennünket. Most pedig menj, és imádkozz el valamit a Koránból, ami a bűnbocsánatról szól, és tegyél valami jócselekedetet.

— Jócselekedetet?

— Hogy az a szögeskőrmű, kampós farkú sertésördög öreganyja vágja bele a rozsdás vaskanalát! Holnap te Gyönkőn nem jócselekedeteket fogsz elkövetni! Jól van, akkor ha visszajöttél, találkozzunk, és akkor megint mindent meggyónsz, és utána kirovom rád az újabb penitenciákat. Addig imádkozz a megbocsátásért!

Csend lett, a László fődervis csak nézett, könnyes lett a szeme, aztán csak felállt és indult az ajtóhoz, aztán visszajött és megölelt. A gyertyalángba belerepült egy éjjelilepke, és a megmaradt félszárnyával körbe-körbe vergődött az asztalon. Akkor már én is sírtam, mert eszembe jutott, hogy az egész gyónást azért találtam ki, hogy megszökjem, mikor László atya egyedül a többiek után megy. Hogy eláruljam a barátaimat, hogy megmentsem azt a nőt, akivel heteken át két verset sem beszéltem. De ha megmentem Grittitől és Szudabétól, hova viszem? Akkor majd dugdosnom kell Dervis bég elöl is, mert ő visszaküldi az apjához, és akkor többé sosem látom.

Mikor azt hisszük, hogy nagyon okosak vagy bátrak vagyunk, Alláh feltárja előttünk minden cselekedetünk hiábavalóságát, és mi rettegve állunk az Ő átláthatatlan bölcsessége előtt. Minden cselszövés Alláhra tartozik! Én csak mentem, amerre a Kiszmet vitt — a Végzet.

[...]